

# İCLAL ÇETİN

Küçükçekmece Toki Güneşpark Evleri Kız  
Anadolu İmam Hatip Lisesi



Liseler Arası Öykü Yarışması  
Mansiyon Ödülü



# SESSİZLİKTEN ÖLENLER

Gökyüzü, evrene en güzel konserini veriyor, iri damlalar pencerelere iz bırakacak derecede asabi çarpıyordu. Pencerenin önünde dışarıyı izleyen adam, “Sonbahar yaklaşıyor.” diye mırıldandı. Odada yağmur damlalarının sesinden ve şehrin kuru gürültüsünden başka bir ses yoktu. Hatta öyle ki adamın söylediğine karşılık verebilecek birileri de yoktu. Yalnızlık hissi, içinde daha da yankılanmış olmalıydı ki çekmecelerin birinden aldığı kaseti kasetçalara taktı. Odadaki sessizlik dağılmıştı belki ama sessizliğin getirdiği o yalnızlık hissi adamın bedeni içinde tazeliğini koruyordu.

Yağmur, adama kaybettiklerini hatırlatırdı, vedaları hatırlatırdı. Bulutlar ne zaman dolup yeryüzüyle kucaklaşsa, her bir yağmur tanesi bir araya geliyor, adamın zihnindeki kilitlenmiş anıları açan bir anahtara dönüşüyordu. Bu yüzden her yağmur yağdığı anda adamın ruhundaki yamalardan biri sökülür, geçmişin tozunu yutmuş acıları tekrar gün yüzüne çıkardı.

Bir piyano sesi yükseliyordu kasetçalardan. Bu, oğlunun verdiği ilk konserin kaydıydı. Notalar, bir romanın ilk cümleleri gibi, yeni doğmuş bir bebeğin, evrene ilk gözünü açışı gibi umut dolu, odada dolaşıyordu. Notalar, sanki adamlarla dalga geçiyor,

ona olması gerekenin zıttı bir şekilde, bu duyguya çok uzakta olduğunu fısıldıyordu.

Müziğin büyüü tüm odayı hakimiyeti altına almışken, adamın anıları bir bir saklandıkları yerden odaya dökülüyordu. Oğlunun elinden tutup onu parka götürüşünü gördü. Avucunun içinde çocuğunun avucunu hatta avuç içindeki çizgilerini hissedebiliyordu. İşine giderken ona pencereden el sallayan karısını gördü. O gün umurunda değildi belki ama bugün karısının o gün taktığı küpelelerinin rengini bile söyleyebilirdi. Parçanın sonu yaklaşıyor, adamın oğlu ve karısı tıpkı o günkü gibi kapıdan çıkıyordu veda etmeden.

Adam yine yapayalnız kalmıştı, yalnız ve yalnız. Oda, son notaları uğurlarken pişmanlık sinsice adamın içinde beliriverdi. Olanların kendi suçu olduğunu düşündükçe pişmanlığı öfke takip ediyor, adam içinde biriken hislerin kendisini dağıtacağından endişeleniyordu.

Birden odanın kapısı açıldı. Zeki, kimin geldiğini bildiğinden göz ucuyla dahi bakmadı arkasına. Gelen Doktor Fazıl'dı. "Üzgünüm." dedi her zaman oturduğu koltuğa otururken. "Geç kaldım." Adam dışarıyı izlemeye devam ederken yağmurun sadece dışarıda kalan insanları ıslatmadığını fark etti. Hissediyordu çünkü tam da şu anda kirpikleri gibi ruhu da sıırıslamıdı.

Zeki, önceleri bu kelimeleri ne kadar çok kullandığını hatırladı. Her söylediğinde oğlu ona sıcak gülümsemesiyle karşılık verse de oğlunun bu durumdan hoşnut olmadığını biliyordu. Ancak kelimelerinin tesirini ruhu yeni yeni keşfedebilimişti oğlu öldüğünde. Kendinden dahi sakınarak sevdiği bir oğlu vardı şimdi tabut içinde yatan. Adam farkındaydı, tabut içinde yatmasa da en az oğlu kadar ölü bir ruha sahipti bedeni. Adına vicdan denen müt-hiş bir rahatsızlık içinde Doktor'un karşısındaki koltuğa oturdu.

"Buradan ayrılmak zorundayım doktor. Uzun süredir bu düşünce içerisindeyim, burada kalamam." diyerek söze daldı adam. Doktor düşünceli bir şekilde başını sallayarak onayladı.

Yanıt gelmediğini anlayınca “Bunun iyi bir fikir olmadığını mı düşünüyorsunuz?” diye sordu. Adam doktorun daha açıklayıcı olmasını istedi. Sorduğu sorulara cevap alamamasına tahammülü yoktu. Ne gariptir ki hayatı cevap alamadığı sorularla doluydu.

Doktor bir süre düşündü. “Sanırım faydası olabilir.” diye yanıtladı. Ardından sanki ruhunu okuyormuşçasına bakan gözlerini adamın gözlerine daha da kenetledi. “Acılarından mı kaçırıyorsunuz, Zeki?” Bunu sorabileceğini tahmin edebiliyordu. Cevabı da belliydi aslında. “Belki.” dedi dürüstçe. Bu sorudaki doğruluk onun canını yakıyordu, bu sorunun cevabı “belki” olmamalıydı.

“Zeki, Zeki, Zeki.” dedi doktor esrarengiz bir tınıyla. “Ömrünün geri kalanı boyunca acı çekebileceğin gerçeğini kabullenmek zorundasın.” Doktor Fazıl bu kelimeleriyle bulutları buldukları odaya getirmiş olmalıydı ki bedeni buz tutmuştu Zeki’nin, içinde hiç sönmeyen alevleri varken.

Adam başarılı bir avukattı. Aklına yatmayan her görüşe karşı kendini savunabilecek kadar da deneyimliydi. Bu sefer kelimeler boğazında düğümlendi, sustu. Gerçeklik zaman geçtikçe canını daha çok yakıyor, dudaklarından dökülemeyen her kelime içinde, boğulduğunu hissediyordu.

“Korkarım ki acılarını parçalara bölüyor ve sadece belirli sınırlar içinde hissedilen bir duygu olduğunu düşünüyorsun.” dedi doktor gözlerini kısarak. “Acının tek bir mekanı vardır Zeki.” Elini kalbine götürürken devam etti, “O mekan acının sahibidir.” Doktor karşılık beklemeden devam etti. “Bunu bildiğin halde neden kendine bunu yapıyorsun?”

“Anlamıyorsunuz Doktor.” Adam bunu öyle korkunç bir tınıda söylemişti ki, eğer karşısında gerçekten birisi olsaydı sözlerinin sonunu merak etmek yerine yara almamak için zırhlanırdı. Söylenilecek kelimelerin ağırlığı vurgudan kendisini gösteriyordu.

“Eğer kendinizi okyanusun yanında hissetmek istiyorsanız, kulağınıza deniz kabuğu yaklaştırırsınız. Dalgaların uğultusu sizi okyanu-

sun yanındaymışsınız gibi hissettirir. Eğer yanında olmayı istediğiniz şeyler varsa onlara yakın olmaya çabalarsınız. Eğer yanında olmak istediğiniz insanlar toprak içindeyse yapacağınız pek bir şey kalmamış demektir. Bana başka çarem varmış gibi konuşmayın.”

Kısa bir sessizlikten sonra doktor, adamı biraz daha dikkatli inceledi. Fazlasıyla yorgun görünüyordu. Hayat sanki sıkı bir yumruk geçirmiş gibi gözlerine, gözaltında kızarıklar vardı uykusuzluktan gelen. Yaşadıklarının haritasıydı bedeni.

Büyük bir suçluluk duygusuyla boğazını temizledi doktor. “Peki ya insanlar? Neden onlara bu denli uzaktasın?” diye sorarken her kelimesini filtreden geçiriyormuş gibi ağır ağır çıkardı Doktor Fazıl. Adam doktorun kendisiyle konuşurken kelimeleri daha özenli seçtiğini düşünüyordu. Doktor Fazıl’a da bu yüzden ihtiyaç duyuyordu. Ruhunun gerçeklikten soyutlamasının nedeni özensiz insanlardı.

“François Rabelais. Bir şairdi ve son sözleri ‘Büyük belkiyi aramaya gidiyorum.’ olmuştu. İnsanlar bu’ büyük belkiyi’ ölmekten arıyorlar. Yaşamının yolunu bulana dek yaşıyormuş gibi davranıyorlar. İşte buradan ayrılmak isteme sebeplerimden biri de bu. Yaşıyormuş gibi yapamıyorum.”

“Hala sorumun cevabını vermedin, Zeki.” dedi doktor kupkuru bir sesle.

“Sanırım iyi bir oyuncu değilim doktor.” Adamın bu itirafı soracağı birçok sorunun cevabı olmuştu Doktor Fazıl için. “Hiçbir şey olmamış gibi davranamıyorum. Bazı şeyleri indirgeyemiyorum. Boğduğum halde ölmüyorum. Birçok dil biliyorum, yüz binlerce farklı kelime. Hiç birinde de içimdeki hisleri karşılayacak kelimeler yok. Kelimeler bile güçsüzleşti, doktorum. Ođlumla karım öldüğünde kelimeler güçsüzleşti. Onca tarihi sahneyi yazan o harfler, o gece, tükendiler. Artık kelimelerin işlevsiz kaldığı bu dünyada yeni hikayeler yazmak... Aptallık olur öyle değil mi? ”

Doktor Fazıl ayağa kalktı, bir süredir elinde tuttuğu kum saatini adamın eline bıraktı. “Aptallık olur.” diyerek onu onayladı ve hiçbir zaman ‘düzgün’ kelimesinin yanına yazılamayacak olan hayatının iplerini sahibine, adama vermiş oldu.

Doktor gittikten sonra epey bir süre geçti. Adam dizleri üzerine çöktü, kum saatini büyük bir hisşimla duvara fırlattı. Kumlar etrafa saçılırken, sıkışan zaman da özgürleşiyor, Zeki’nin hayatının mabedini aralıyordu. Yerdeki cam kırıklarının birini alırken hala önündeki fotoğrafa bakıyordu. “Umarım.” dedi. “Umarım yine geç kalmamışım.”

Bir piyano sesi yükseliyordu. Bu oğlunun ölmeden önce çaldığı son parçaydı. Notalar, bir romanın son cümleleri gibi, dünyaya ölü doğmuş bir bebeğin hiç ninni dinleyemeyecek olması gibi acı dolu adamın etrafında dolaşıyordu. Notalar sanki adamlarla dalga geçiyor, ona olması gerekenin zıttı bir şekilde, bu duyguya çok uzakta olduğunu fısıldıyordu. Çünkü adam hayatının en güzel dakikalarını geçiriyordu. Artık yalnız olmayacaktı ve onu asıl mutlu eden şey bu değildi. Oğlu yanındaydı. Hatta notalar oğlunun parmak uçlarından çıkıyordu. Bu gördükleri Doktor Fazıl’dan daha gerçektir, kafasında kurduğu diğer tüm karakterlerden daha gerçektir. Gerçek olmayan bir şey nasıl olur da insanı böyle mutlu edebilir ki? Oğlunun ona gülümseyişi öyle güzeldi ki adam için, acıyı bile tarif edebilecek bir alfabe bulsa, bu gördüğünü yine anlatamazdı. Karısı da yanındaydı. Yine o gün taktığı küpeleri takmıştı.

Sabahın ilk ışıklarında, evin çalışanlarından Nazife Hanım, Zeki ’yi oğlu ile çektiği fotoğrafın önünde kanlar içinde yattığını bulmuştu. Fotoğrafın arkasında sessizlikten ölenler yazıyordu. Zeki’nin ölümünü öğrenen hemen hemen herkes “zaten şizofreni hastasıydı, keşke acı içinde ölmeseydi.” demişlerdi.

Ama onun ölmeden ne mutlu olduğunu, oğlunun ona gülümseyişini, notalar altında ne güzelliklere tanık olduğunu kimse bilemeyecekti.